

Πάνος Τσίρος

Η ΜΟΝΑΞΙΑ
ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2019

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Πάνος Τσίρος, *Η μοναξιά των σκύλων*

Εξώφυλλο: Shutterstock
Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Διόρθωση: Πάνος Αστίθας

1η έκδοση, Ιούνιος 2019

ISBN: 978-960-504-263-9

Για την ελληνική έκδοση:
© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Πάνος Τσίρος

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093
www.nefelibooks.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το ψάρι, σελ. 11
Αρουραίος, σελ. 19
Κόφτης, σελ. 31
Υπηρεσία Φάρων, σελ. 34
Η μοναξιά των σκύλων, σελ. 41
Το πόδι του Βαγγέλη, σελ. 48
Δεν είν' έτσι;, σελ. 55
«Magic life», σελ. 75
Το τέλος της εκδρομής, σελ. 81
Πρώτες δημοσιεύσεις, σελ. 91

Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς
ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνη.

Κατὰ Ἰωάννην 12,46

ΤΟ ΨΑΡΙ

Μια Τετάρτη κατά τις οχτώ το βράδυ κατέβηκα στο λιμάνι. Νύχτωνε. Τα πλοία για την Αίγινα ήταν δεμένα στην προβλήτα, η πλώρη τους ήταν στολισμένη με μια σειρά πολύχρωμα φώτα, θολά. Είχαν μείνει πέντε μέρες μόνο για τα Χριστούγεννα. Ψυχή δεν υπήρχε τριγύρω. Κατευθύνθηκα στην πλατεία απέναντι από το λιμάνι, προς το λεωφορείο για την Αγία Σοφία.

Μπήκα στο σταματημένο λεωφορείο κι έπιασα παράθυρο. Έκανε πολύ κρύο. Ένας γέρος και μια γριά κάθονταν στις πίσω θέσεις. Η γριά κρατούσε ένα κουτί ζαχαροπλαστείου, μελομακάρονα ή κουραμπιέδες. Σε λίγο το λεωφορείο ξεκίνησε. Ο οδηγός άκουγε τραγούδια στο ραδιόφωνο και κάπνιζε με το χέρι κρεμασμένο έξω από το τζάμι. Από το ανοιχτό παράθυρο έμπαινε κρύος αέρας, τυλίχτηκα σφιχτά στο μαύρο μου παλτό.

Πώς βρέθηκα σ' αυτό το λεωφορείο βράδυ Τετάρτης; Ο φίλος μου, ο Μπάμπης, είχε υποσχεθεί σε έναν γνωστό του να του κρατήσει το σπίτι για καμιά βδομάδα, γιατί θα έμπαινε στο νοσοκομείο για μια επέμβαση. Θα τάιζε τις γάτες και θα του πότιζε τα λουλούδια. Τελικά ο Μπάμπης μου είπε ότι δεν μπορούσε. Είχε, λέει, κάτι τρεξίματα. Ζήτησε από μένα, αφού ήμουν στον Πειραιά, να πάω μια δυο φορές στο σπίτι. Πήγαινα λοιπόν στην Αγία Σοφία, στο σπίτι του Τάκη, τον οποίο δεν είχα συναντήσει ποτέ.

Το λεωφορείο σταμάτησε σε μια στάση και ανέβηκε μια χοντρή ξανθιά γύρω στα σαράντα. Φορούσε γούνινο παλτό. Είχε βαμμένα κατακόκκινα χείλια. Κρατούσε μια τσάντα μαύρη γυαλιστερή. Το ζευγάρι των γέρων συνέχιζε να κάθεται στις πίσω θέσεις του λεωφορείου. Κουνιόντουσαν στις στροφές σαν μαριονέτες. Εγώ μετρούσα τις στάσεις γιατί δεν ήξερα τόσο καλά την περιοχή. Η ξανθιά στεκόταν όρθια, παρότι υπήρχαν άδειες θέσεις, και κρατούσε σφιχτά την τσάντα της.

Κοιτούσα έξω από το παράθυρο και σκεφτόμουν όσα μου είχε πει ο Μπάμπης για τον Τάκη. Ο Τάκης είναι γύρω στα πενήντα. Αιώνιος φοιτητής. Τώρα, με το νέο νομοσχέδιο του Υπουργείου Παιδείας, νομίζω ότι κινδυνεύει να αποκλεισθεί από το πανεπιστήμιο. Αλλά δεν χρωστάει μαθήματα. Επί πτυχίω φοιτητής είναι και χρωστάει μόνο την πτυχιακή του. Στη Γεωπονική. Μένει μόνος του σ' αυτό το σπίτι. Και οι δύο γονείς του έχουν πεθάνει. Αδέρφια δεν έχει, ούτε άλλους συγγενείς, εκτός από μια ηλικιωμένη θεία, που μένει τρία στενά πιο πάνω. Στα τριάντα του, μετά το θάνατο του πατέρα του, ο Τάκης είχε σχιζοφρενικό επεισόδιο. Νοσηλεύτηκε στο ψυχιατρικό τμήμα του Κρατικού Νικαίας για δύο μήνες. Μετά γύρισε στο σπίτι του, ενώ η θεία τον επισκέπτεται μέρα παρά μέρα, του πηγαίνει φαγητό και φροντίζει να του δίνει τα χάπια του. Όταν παίρνει τα χάπια του, είναι αρκετά λειτουργικός, περίπου όπως ένας μέσος άνθρωπος.

Περνούσαμε από μια μεγάλη λεωφόρο. Τα εμπορικά δεν είχαν κλείσει ακόμα. Στις βιτρίνες είχαν χριστουγεννιάτικα δέντρα με λαμπάκια που αναβόσβηναν. Ένα μαγαζί με παιδικά παιχνίδια. Μια μπουτίκ με ρούχα. Ένα μεγάλο σούπερ μάρκετ. Σηκώθηκα και πλησίασα τη θέση του οδηγού. «Θέλουμε πολύ ακόμα για τις Δεξαμενές;» ρώτησα. Στάθηκα δίπλα του, λίγο πιο πίσω, και κρατήθηκα από το κάθετο σίδερο. Περίμενα. Κοίταξα την ξανθιά που έσφιγγε τα χείλια της για να φτιάξει το κραγιόν της. Κοίταξα και το ζευγάρι των ηλικιωμένων. Το τοπίο έξω είχε αρχίσει να αλλάζει. Δεν υπήρχαν πια μαγαζιά. Οικόπεδα περιφραγμένα με σύρματα, με μικρές μονοκατοικίες μέσα. Ένα βενζινάδικο, το μόνο μαγαζί. Κι ένα περίπτερο παραδίπλα. Το λεωφορείο ανέβαινε μια μεγάλη ανηφόρα, σαν να ανέβαινε ένα βουνό. Ο οδηγός μου έκανε νόημα «εδώ είσαι». Κατέβηκα.

Είχα ζητήσει από τον Μπάμπη να μου περιγράψει τον Τάκη. Ο Μπάμπης δεν είναι πολύ